

Jeg traf for nylig sammen med en københavnsk Grosserer, der har en Indtægt af ca. 20,000 Kr. Denne Grosserer har en nær Slægtning, der som Gaardmand driver en Landejendom paa ca. 100 Tdr. Land. Gaardmanden kan ved ihærdigt og flittigt Arbejde ikke naa ud over en aarlig Indtægt af ca. 4,000 Kr., iberegnet Familiens Forbrug af Gaardens egne Produkter. Gaardmandens Skat til Stat og Kommune andrager nu 750 à 800 Kr., og efter Skattekommissionens Forslag vil Nedsættelsen næppe andrage mere end $\frac{1}{8}$ eller ca. 100 Kr. Grossererens samlede Skat til Stat og Kommune vil efter Skattekommissionens Forslag blive ca. 800 Kr. paa en Indtægt af ca. 20,000 Kr. Naar *Retfærdigheden* skal være afgørende, behøver man saaledes ikke at nære stor Betænkelighed ved at give Grossererens med de 20,000 Kr.s aarlig Indtægt et beskedent lille Tillæg i Statsskat af 50 Kr. om Aaret. Der er endda meget langt tilbage, mine Herrer, før der bliver Tale om en Ligestilling mellem det haardt arbejdende Landbrug og den velstillede Bybefolkning. Og hertil kommer endnu den Kendsgerning, at Gaardmanden i sin Bedrift med de mange Folk, den store Husholdning og det stærke Slid paa Klæder, Maskiner og Redskaber betaler langt mere i indirekte Skat, i Toldskat, end Grossererén. Mange af vore smaa Landmænd ville ofte ved et eneste Indkøb i Byen betale mere i Toldskat end det Beløb, som hele den her planlagte, komplicerede Skattereform lader dem tilflyde. En fransk Forfatter begyndte et offentligt Angreb paa Statsmyndighederne med de Ord: „*Jeg anlægger*.“ Jeg vil mindre patetisk udtale en formentlig fuldt berettiget Beklagelse over, at Folketingets demokratiske Flertal her gaar med til en Skattereform, som paa uforsvarlig Maade tilside sætter Hensynet til den mindre bemidlede Befolkning i By og paa Land, og fra de paatænkte Fordele ved Skatteomlægningen saa godt som fuldstændig udelukker store Klasser af den mest trængende Befolkning: *Landarbejdere, jordløse Husmænd og alle smaalønnede Arbejdere i Byerne.*

Med den Hurtighed, hvormed vi arbejde her i Landet, kan det let være et halvt Hundrede Aar, før vi komme bort fra det Grundlag for en Indkomstskat, som vi nu gaa med til. Og de Venstremænd, der anbefale os det foreliggende Lovforslags uforandrede Vedtagelse, svigte efter min Mening Demokratiets Grundsætninger og paatage sig et stort Ansvar med Hensyn til den fremti-

dige folkelige Udvikling af Skattevæsenet her i Landet. Desuden viser Erfaringen fra andre Lande, at man saa godt som alle Vegne er bleven nødt til at forlade Indkomst- og Formueskatten paa de smaa Indtægter og flytte den skattefri Grænse betydelig højere, end man først havde paa-tænkt det.

Mån vil maaske indvende, at Skattekommissionens Forslag er et Kompromis, et samlet Hele, hvis enkelte Dele det ikke kan nytte at rokke ved. Flere af Ordførerne have dog heldigvis udtalt, at man var villig til at foretage Ændringer, naar disse Ændringer betegnede Forbedringer. Den af mig paapegede Frigørelse af samtlige smaa Skatteydere er en saa gennemgribende fundamental Forbedring og Simplificering af Forslaget, at jeg har vanskeligt ved at tro, at nogen dansk Demokrat kunde nære Betænkeligheder ved at paa-lægge de besiddende Klasser det ringe Offer, der behøves for resolut at fjerne de værste og mest iøjnefaldende Skavanker ved Forslaget om Indkomstskatten. Jeg har gentagende henvendt mine Ord særlig til Venstre, men jeg har i de Aar, jeg har siddet her i Salen, erfaret, at der ogsaa inden for den konservative Del af Rigsdagens Medlemmer sidder Mænd med et fordomsfrit og humant Blik paa den mindre bemidlede Befolknings Tarv og et ærligt Ønske om at imødekomme berettigede Krav nedenfra. Jeg tager heller ikke i Betænkning at udtale, at de to Højremænd, der have siddet i Skattekommissionen, det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) og det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen) ville gaa med til og være glade ved at gaa med til en væsentlig Frigørelse af de smaa Skatteydere, naar det staar dem klart, at en saadan Frigørelse vil blive mødt med Sympati af det konservative Partis intelligente Elementer. Det engelske Toryparti er ofte gaaet denne Vej.

En anden Ordfører for Højre, det ærede Medlem for Vestervig (N. Andersen), vil sikkert ved denne som ved alle lignende Lejligheder lade sig lede af det humane Syn paa den mindre bemidlede Befolknings Krav, som han aldrig fornægter. Det er en Selvfølge, at Frigørelsen af de smaa Indtægter i København maa ledsages af en proportional Frigørelse af de smaa Indtægter i Købstæderne og i Landkommunerne. Det er sandsynligt, at man af Hensyn til de smaa Forhold i vore Landkommuner ikke fuldt ud vil kunne frigøre al Indtægt under 2,000 Kr. i København, men